

Sygn. akt IX K 1389/11 Dnia 4 listopada 2014 r.

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Gliwicach IX Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Magdalena Topolska

Protokolant: Kornelia Hagel

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r., 10 lipca 2013 r., 24 stycznia 2014 r., 21 maja 2014 r., 19 sierpnia 2014 r. oraz w dniu 28 października 2014 r. w G.,

sprawy: **L. B.** urodzonego w dniu (...) w E.

syna K. i R. z domu M.

I. J. urodzonego w dniu (...) w P.

Syna J. i J. z domu P.

oraz **S. S.** urodzonego w dniu (...) w P.

syna B. i E. z domu J.

oskarżonych o to, że:

w bliżej nieustalonym okresie od dnia 14 sierpnia 2010 r. do dnia 16 sierpnia 2010 r. w T. działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim odgięciu metalowych obejm zabezpieczających korki wlewów paliwa ciągnika siodłowego marki R. o nr rej. (...) i ciągnika siodłowego marki V. o nr rej. (...) oraz otwarciu w nieustalony sposób zamkniętego na klucz korka wlewu paliwa do samochodu dostawczego marki M. o nr rej. (...) zaparkowanych na terenie firmy (...) przy ul. (...) w T. dokonali zaboru w celu przywłaszczenia ok. 930 litrów oleju o wartości około 3900 zł, czym działali na szkodę J. H.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

1) uznaje oskarżonych L. B. i I. J. za winnych tego, że w czasie pomiędzy 14, a 15 sierpnia 2010 r. w T. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innym ustalonym sprawcą po uprzednim odgięciu metalowych obejm zabezpieczających korki wlewów paliwa ciągnika siodłowego marki R. o nr rej. (...) i ciągnika siodłowego marki V. o nr rej. (...) oraz otwarciu w nieustalony sposób zamkniętego na klucz korka wlewu paliwa do samochodu dostawczego marki M. o nr rej. (...) zaparkowanych na terenie firmy (...) przy ul. (...) w T. dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 130 litrów oleju napędowego o wartości 553,80 zł, czym działali na szkodę J. H., to jest czynu stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazuje L. B. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz wymierza mu grzywnę w rozmiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na 40 (czterdzieści) złotych, a oskarżonego I. J. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz wymierza mu grzywnę w rozmiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na 30 (trzydzieści) złotych;

2) uznaje oskarżonego S. S. za winnego tego, że w czasie pomiędzy 14, a 15 sierpnia 2010 r. w T. przyjął od oskarżonego L. B. olej napędowy w ilości 130 litrów o wartości 553,80 zł uzyskany z kradzieży z włamaniem do pojazdów należących

do J. H. i opisanej w pkt. 1 orzeczenia, tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3) na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu I. J. na okres próby 2 (dwóch) lat;

4) na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu Ł. B. na okres próby 3 (trzech) lat;

5) na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych S. S., Ł. B. i I. J. solidarnie do naprawienia szkody poprzez zapłatę 553,80 (pięćset pięćdziesiąt trzy zł i osiemdziesiąt groszy) złotych na rzecz J. H.;

6) na mocy art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonych Ł. B. i I. J. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

7) na mocy art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze nakazuje wypłacić adwokatowi M. Z. wynagrodzenie od Skarbu Państwa w kwocie 974,16 (dziewięćset siedemdziesiąt cztery zł i szesnaście gr) złotych, w tym podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. S. z urzędu;

8) na zasadzie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego Ł. B. na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 117,95 (sto siedemnaście zł i dziewięćdziesiąt pięć groszy) złotych oraz opłatę w kwocie 420 (czteryście dwadzieścia) złotych;

9) na zasadzie art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego I. J. na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 117,95 (sto siedemnaście zł i dziewięćdziesiąt pięć groszy) złotych oraz zwalnia go od uiszczenia opłaty;

10) na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego S. S. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

Sygnatura akt IX K 1389/11

UZASADNIENIE

Na placu firmy (...) Sp. z o.o. stały trzy firmowe samochody typu tir, tj. R. nr rej. (...), V. nr rej. (...) oraz M. o nr rej. (...). W dniu 11 sierpnia 2010 r. pojazd o nr rej. (...) został zatankowany na podstawie faktury VAT nr (...) w ilości 23,364 l na kwotę 100 zł. W dniu 6 sierpnia 2010 r. pojazd o nr rej. (...) został zatankowany na podstawie faktury VAT nr (...) w ilości 179,03 zł za kwotę 800,02 zł. W dniu 12 sierpnia 2010 r. pojazd o nr rej. (...) został zatankowany na podstawie faktury VAT nr (...) w ilości 454,34 l za kwotę 1940,03 zł. W dniach 4, 6 i 9 sierpnia 2010 r. pojazd o nr rej. (...) był tankowany na łączną ilość 844,060 litrów za łączną kwotę 3605,12 zł na podstawie jednej faktury VAT nr (...) z dnia 15 sierpnia 2010 r. W czasie pomiędzy 14, a 15 sierpnia 2010 r. na teren firmy przyjechał oskarżony Ł. B.. Na miejscu spotkał I. J. z D. W.. I. J. powiedział Ł. B., że spuszcza paliwo z samochodu. Następnie wszyscy poszli razem do szatni, gdzie spożywali piwo. W pewnym momencie I. J. zaproponował, aby ponownie razem, przy czym teraz w trójkę - ukradli paliwo z kolejnego tira. Wszyscy w trójkę przystali na propozycję, po czym po uprzednim odgięciu metalowych obejm zabezpieczających korki wlewów paliwa ciągnika siodłowego marki R. o nr rej. (...) i ciągnika siodłowego marki V. o nr rej. (...) oraz otwarciu w nieustalony sposób zamkniętego na klucz korka wlewu paliwa do samochodu dostawczego marki M. o nr rej. (...) skradli z samochodów paliwo spuszczać je do baniek w ilości 130 litrów. Ł. B. w międzyczasie zadzwonił po S. S., aby przyjechał na miejsce. S. S. przyjechał na miejsce. S. S. nie spuszczał paliwa z tirów, ale I. J. przelał paliwo w ilości 30 litrów do zbiornika samochodu, którym przyjechał S. S.. Następnie S. S. załadował do samochodu jeszcze dwie bańki po 30 l i dwie po 20 l oleju. S. S. łącznie przyjął olej napędowy w ilości 130 litrów o wartości 553,80 zł.

(wyjaśnienia oskarżonego Ł. B. k.125-125v, k. 27v-28,k. 67v, k. 77v, k. 56-56v, częściowe wyjaśnienia oskarżonego I. J. k. 125v-126, k. 43v-44, k. 56v, k. 65v-66, k.76v, k. 126v, k. 127v, częściowe wyjaśnienia oskarżonego S. S. k. 126-126v, k.74v,k. 127v, częściowe zeznania świadka J. H. k. 127-128, k. 3-4, k. 21-21v, 49v, zeznania świadka J. S. k. 249v, k. 46-46v, k.60-60v, k. 69-69v, zeznania świadka B. W. k. 249v-250, zeznania świadka P. K. k. 250, faktury nr (...) z dnia 11 sierpnia 2010 r. 23,364 litrów za kwotę 100 zł, faktura nr (...) z dnia 12 sierpnia 2010 r. na kwotę 1940 zł, faktura nr (...) z dnia 15 sierpnia 2010 r. na kwotę 3605,12 zł, faktura nr (...)//10 z dnia 6 sierpnia 2010 r. na kwotę 800,02 zł k. 237).

Oskarżony Ł. B. ma podstawowe wykształcenie. Ponadto, jest kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony pracuje w G. Sp. zo.o. i zarabia 1500 zł. Oskarżony nigdy nie leczył się psychiatrycznie, odwykowo, ani neurologicznie. Oskarżony był karany.

(dane dotyczące oskarżonego Ł. B. k. 27,k.114, karta karna oskarżonego k. 268, wywiad środowiskowy k. 141-143).

Oskarżony I. J. ma zawodowe wykształcenie. Ponadto, jest żonaty i ma czworo dzieci. Oskarżony jest na rencie (382 zł). Oskarżony nigdy nie leczył się psychiatrycznie, odwykowo, ani neurologicznie. Oskarżony nie był karany.

(dane dotyczące oskarżonego I. J. k.43,k. 114, karta karna oskarżonego k.271, wywiad środowiskowy k.136-138).

Oskarżony S. S. ma średnie wykształcenie. Ponadto, jest żonaty i ma jedno dziecko. Oskarżony pracuje w firmie transportowej z wynagrodzeniem 1300 zł. Oskarżony nigdy nie leczył się psychiatrycznie, odwykowo, ani neurologicznie. Oskarżony był karany.

(dane dotyczące oskarżonego S. S. k. 74, k.114, karta karna oskarżonego k.269-270, odpis wyroku k. 131, k. 135, k. 257, wywiad środowiskowy k. 146-148).

Oskarżony Ł. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że sam wziął z V. (...) litrów paliwa. Oskarżony nie jest w stanie podać ile całościowo w dniu zdarzenia skradziono paliwa. Oskarżony przyznał, że gdy przyszedł w dniu zdarzenia do firmy pokrzywdzonego był już tam I. J. w towarzystwie kolegi. I. J. powiedział mu, że spuszcza paliwo z samochodów. Wszyscy poszli razem do szatni, gdzie spożywali piwo. W pewnym momencie I. J. zaproponował, aby ponownie ukraść paliwo z kolejnego tira. Wszyscy w trójkę przystali na propozycję i skradli z samochodów paliwo spuszczając je do baniek. Ł. B. w międzyczasie zadzwonił po S. S., aby przyjechał na miejsce. S. S. przyjechał na miejsce. S. S. nie spuszczał paliwa z tirów, ale I. J. przelał paliwo do zbiornika samochodu, którym przyjechał S. S.. Następnie S. S. załadował do samochodu jeszcze dwie bańki po 30 l i dwie po 20 l.

Oskarżony I. J. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, lecz podał, że na pewno nie skradli łącznie 930 litrów oleju i wyjaśnił początkowo, że nie brał udziału w kradzieży żaden jego znajomy. Jednakże w późniejszych wyjaśnieniach oskarżony przyznał, że kradzieży z włamaniem dokonał z D. W..

Oskarżony S. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie brał udziału w kradzieży, choć o niej wiedział. S. S. wyjaśnił, że dostał parę dni po zdarzeniu od Ł. B. 20 litrową bańkę paliwa jako rekompensatę za to, że woził go do pracy. S. S. podał, że nie wiedział skąd pochodzi paliwo, ale mógł się domyślić. O kradzieży sam dowiedział się po fakcie, w poniedziałek jak przyszedł do pracy.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego Ł. B., ponieważ były jasne i w porównaniu z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie stanowią spójną całość. Sąd nie dał wiary w początkowe wyjaśnienia I. J., w których podaje, że w zdarzeniu nie brał udziału jego kolega D. W., lecz on sam z Ł. B.. Chciał on w ten sposób chronić kolegę, który nie został ujawniony w postępowaniu przygotowawczym i jak dotąd uniknął odpowiedzialności karnej. Przed sądem jednak oskarżony podał dane osobowe kolegi i przyznał, że on brał udział w zdarzeniu i w tym zakresie jego wyjaśnienia są wiarygodne. Wyjaśnienia I. J. są również wiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony kwestionuje ilość skradzionego paliwa. Materiał dowodowy nie potwierdził, że w dniu zdarzenia w pojazdach było łącznie aż 930 litrów oleju. Sąd nie dał wiary w wyjaśnienia S. S., w których podaje, że nie było go w dniu zdarzenia. Te wyjaśnienia stoją w

sprzeczności z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, którzy przyznali się i opisali zdarzenie zgodnie z rzeczywistym przebiegiem. Stanowią jedynie przyjętą linię obrony i nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym.

Zeznania świadka J. H. są wiarygodne w zakresie opisu pojazdów, z których został skradziony olej, lecz nie są wiarygodne w zakresie ilości skradzionego paliwa. Pokrzywdzony podaje, że zostało mu skradzione ok. 930 litrów. Tymczasem zeznania kierowców tych samochodów nie potwierdzają takich ilości paliwa w zbiornikach paliwa. Przedłożone przez pokrzywdzonego faktury również nie potwierdzają jego zeznań w tym zakresie. Niewątpliwie kradzież miała miejsce, lecz pokrzywdzony wyolbrzymił ilość skradzionego paliwa. Na pewno wpływ na taką treść jego zeznań miał fakt, że zawiadomienie o przestępstwie złożył pół roku od zdarzenia (9 lutego 2011 r.).

Kierowcy tirów tj. J. S., B. W. i P. K. nie potrafili podać ile litrów paliwa zabrakło w dniu ujawnienia kradzieży. P. K. sprecyzował, że R. o nr rej. (...) miał dwa zbiorniki paliwa: 400 i 800 litrów, lecz nigdy nie był tankowany do pełna. B. W. zeznał, że V. o nr rej. (...) miał dwa zbiorniki paliwa: 400 i 600 litrów, lecz ten mniejszy zbiornik został zdemontowany. Świadek jednak nie pamiętał, czy przed, czy po kradzieży. Świadek zeznał, że bardzo sporadycznie tankowało się do pełna. Jako kierowca V. starał się, aby pojazd był zatankowany na 100-200, a czasami na 300 litrów. J. S.-kierowca M. o nr rej. (...) zeznał, że pojazd ten miał jeden zbiornik paliwa o poj. 60 litrów. Świadek zeznał, że po kradzieży w firmie sprawdzali po fakturach ile litrów paliwa było w M. i okazało się, że ok. 20 l. Całkowicie zrozumiałym jest, że świadkowie ci, zeznając prawie 4 lata od zdarzenia nie są w stanie podać ilości skradzionego paliwa, zwłaszcza, że jeden z nich przed kradzieżą przebywał na urlopie.

Zeznania świadków K. K. (2) i H. P. nie były do przydatne ustalania stanu faktycznego.

Wywiady środowiskowe są dokładne i rzetelne.

Prokurator zarzucił oskarżonym, że w bliżej nieustalonym okresie od dnia 14 sierpnia 2010 r. do dnia 16 sierpnia 2010 r. w T. działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim odgięciu metalowych obejm zabezpieczających korki wlewów paliwa ciągnika siodłowego marki R. o nr rej. (...) i ciągnika siodłowego marki V. o nr rej. (...) oraz otwarciu w nieustalony sposób zamkniętego na klucz korka wlewu paliwa do samochodu dostawczego marki M. o nr rej. (...) zaparkowanych na terenie firmy (...) przy ul. (...) w T. dokonali zaboru w celu przywłaszczenia ok. 930 litrów oleju o wartości około 3900 zł, czym działali na szkodę J. H., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu całości postępowania dowodowego Sąd uznał oskarżonego S. S. za winnego tego, że w czasie pomiędzy 14, a 15 sierpnia 2010 r. w T. przyjął od oskarżonego Ł. B. olej napędowy w ilości 130 litrów o wartości 553,80 zł uzyskany z kradzieży z włamaniem do pojazdów należących do J. H. i opisanej w pkt. 1 orzeczenia, tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. Sąd uznał oskarżonych Ł. B. i I. J. za winnych tego, że w czasie pomiędzy 14, a 15 sierpnia 2010 r. w T. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innym ustalonym sprawcą po uprzednim odgięciu metalowych obejm zabezpieczających korki wlewów paliwa ciągnika siodłowego marki R. o nr rej. (...) i ciągnika siodłowego marki V. o nr rej. (...) oraz otwarciu w nieustalony sposób zamkniętego na klucz korka wlewu paliwa do samochodu dostawczego marki M. o nr rej. (...) zaparkowanych na terenie firmy (...) przy ul. (...) w T. dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 130 litrów oleju napędowego o wartości 553,80 zł, czym działali na szkodę J. H., to jest czynu stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

Czyn z art. 279 § 1 k.k. popełnia ten, kto kradnie z włamaniem. Bezsprzecznie czyn oskarżonych stanowił kradzież z włamaniem, ponieważ sprawcy pokonali przeszkody w postaci zamków w tirach i w ten sposób umożliwili sobie dostęp do paliwa. Zbiorniki paliwa w samochodach bezsprzecznie były zamknięte przed kradzieżą.

Czyn z art. 291 § 1 k.k. popełnia ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Nie ma wątpliwości, że S. S. wypełnił znamiona tego czynu, ponieważ był na miejscu zdarzenia, widział kradzież z włamaniem i pomimo tego, przyjął olej napędowy w ilości, która kwalifikuje czyn jako przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

Zachowanie I. J. w dniu zdarzenia można podzielić na dwie fazy, które stanowią dwa czyny. Pierwszy, jest to kradzież z włamaniem dokonana przez I. J. z D. W.. Oskarżony I. J. czyn ten zaplanował wspólnie i w porozumieniu z D. W. i nikt z pozostałych oskarżonych o tych planach nie wiedział i nie brał w ich realizacji udziału. Oskarżony Ł. B. niespodziewanie pojawił się na miejscu zdarzenia i I. J. od razu przyznał mu się co robią. Oskarżony Ł. B. zeznał wyraźnie, że po tym, jak spotkał I. J. z kolegą poszli na piwo i dopiero w trakcie picia piwa I. J. zaproponował, aby ponownie udać się ukraść paliwo. I wtedy wszyscy w trójkę na to przystali, podejmując nowy zamiar, którego wcześniej nie było i którego wcześniej nikt nie mógł obejmować. Dlatego kradzież z włamaniem paliwa dokonana przez I. J. z D. W. musi stanowić odrębne zachowanie. Następna „faza” zdarzenia stanowi odrębny zamiar objęty przez inny skład osobowy (dodatkowo z Ł. B.). Gdyby Sąd uznał w niniejszym postępowaniu I. J. za winnego również czynu, którego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z D. W., to przekroczyłyby ramy aktu oskarżenia, którymi jest związany.

Odnosząc się do ilości skradzionego paliwa wskazać należy, że przeważająca większość przedłożonych przez pokrzywdzonego faktur dotyczy zakupu paliwa po dacie kradzieży. Zatem te faktury były zupełnie nieprzydatne do ustalenia ilości litrów skradzionego paliwa. Zresztą, ilość paliwa zakupiona na podstawie przedłożonych faktur sprzed dnia zdarzenia również nie może zostać bezkrytycznie przyjęta jako ilość paliwa znajdująca się w zbiornikach paliwa w dniu kradzieży z włamaniem. Nie można dokładnie ustalić ile z tych litrów zostało spalonych do 14 sierpnia 2010 r. Faktury zakupu paliwa sprzed dnia zdarzenia to faktura nr:

- a) (...) z dnia 11 sierpnia 2010 r. na kwotę 100 zł (23,364 litrów) – dot. pojazdu o nr rej. (...),
- b) (...) z dnia 6 sierpnia 2010 r. na kwotę 800,02 zł (179,780 l) - dot. pojazdu o nr rej. (...),
- c) (...) z dnia 12 sierpnia 2010 r. na kwotę 1940,03 zł (454,34 l) - dot. pojazdu o nr rej. (...),
- d) (...) z dnia 15 sierpnia 2010 r., która dotyczy zakupu paliwa dla pojazdu nr rej. (...), na której zawarte są transakcje z 4, 6 i 9 sierpnia 2010 r. na łączną kwotę 3605,12 zł (844,060 litrów).

Zatem przed dniem zdarzenia pojazd R. miał nie więcej niż 844,060 l paliwa w zbiorniku, przy czym ta ilość paliwa na pewno nie była w zbiorniku w dniu zdarzenia. Jest to pewna informacja zważywszy na fakt, że jest to łączna ilość paliwa tankowana i spalana od 4 do 14 sierpnia 2010 r. Pojazd V. mógł mieć w dniu zdarzenia nie więcej niż 634,12 l, przy czym na pewno takiej ilości paliwa nie było w zbiorniku w dniu zdarzenia, ponieważ jest to ilość paliwa tankowana dwukrotnie od 6 sierpnia do dnia zdarzenia, zatem jest w tym ilość paliwa, która została spalona. Pojazd M. przed dniem zdarzenia został zatankowany raz w dniu 11 sierpnia 2010 r. w ilości 23,364 litrów. Od tego dnia pojazd również spalił jakąś część tego paliwa. Nie można ustalić, jaka to mogła być ilość.

Kwoty za 1 litr w zależności od dnia zakupu są różne: 4,28 zł, 4,27 zł, czy 4,30 zł. Sąd zatem przyjął średnią kwotę 4,26 zł za jeden litr. Zestawiając te ilości z wyjaśnieniami oskarżonych Sąd uznał, że oskarżeni skradli 130 l oleju napędowego i taką samą ilość Sąd przyjął dla oskarżonego S. S.. Sąd oparł się w tym zakresie na wyjaśnieniach Ł. B. i częściowo I. J.. Oskarżony I. J. dokonał kradzieży większej ilości paliwa wspólnie z D. W., lecz jak już to zostało powyżej wyjaśnione nie może on zostać za to skazany w niniejszym postępowaniu. Stosownie do danych zawartych w fakturach zakupu sprzed daty zdarzenia nie można przyjąć dokładnie i konkretnie ile paliwa było w zbiornikach tirów w dniu zdarzenia, ponieważ od tego czasu samochody mogły te paliwo lub jego część spalić. Nie można z całą pewnością przyjąć innej liczby litrów skradzionego oleju niż została przyjęta w niniejszym orzeczeniu, ponieważ nie będzie to liczba adekwatna do danych wynikających z faktur z datami zbliżonymi do daty zdarzenia. Nie można z całą pewnością oprzeć się na wyjaśnieniach oskarżonego Ł. B., czy I. J. co do ilości paliwa, ponieważ – pomijając fakt, że byli w dniu zdarzenia pod wpływem alkoholu – sami dokładnie nie byli w stanie podać konkretnej liczby. Wyjaśnienia oskarżonego Ł. B. wskazują, że z całą pewnością zostało skradzione 130 l, które w ilości 30 l zostało wlane bezpośrednio do baku samochodu S. S. i dodatkowo w bańkach dwa razy po 20 l. i dwa razy po 30 l. Jeżeli oskarżeni hipotetycznie zakładając skradli więcej paliwa, to nie jest to poparte wiarygodnymi dowodami i nie można tego wykazać. Z tego powodu Sąd przyjął bezsporną, skradzioną ilość oleju określając ją na 130 l.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonym winy w chwili czynów. Uzasadnionym było w danym wypadku wymagać od oskarżonych zachowania zgodnego z normą prawną, a nie zachodziły jednocześnie przyczyny, które odmowę takiego zachowania uzasadniałyby. W chwili dokonywania czynów oskarżeni mieli w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swym postępowaniem.

Przy wymiarze kary oskarżonym Sąd wziął pod uwagę okoliczność obciążającą, to jest dotychczasową karalność Ł. B. i S. S. (w tym za przestępstwo przeciwko mieniu). Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył dotychczasową niekaralność I. J. oraz fakt przyznania się do popełnienia czynu przez Ł. B. oraz I. J..

Uwzględniając cele zapobiegawczo - wychowawcze kary oraz cele kary w zakresie społecznego oddziaływania wyroku Sąd uznał, że właściwą do stopnia zawinienia oskarżonych Ł. B. i I. J. będzie kara w rozmiarze po 1 roku pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonym powyższe kary pozbawienia wolności Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności wskazane w art. 53 k.k. Na wymiar każdej z kar wpłynął zarówno stopień zawinienia, stopień ujemnej zawartości bezprawia, rodzaj dobra prawnego naruszonego przestępstwem, jak również charakter osobowości sprawców i ich indywidualne cechy psychiczne. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara powinna osiągnąć wobec oskarżonych. Wymierzając te kary Sąd dążył do wzbudzenia w oskarżonych przekonania, że negatywne skutki popełniania przestępstw przekraczają płynące z tego korzyści. W ocenie Sądu, jedynie kara w powyższej postaci może sprawić, że w przyszłości oskarżeni będą już przestrzegali obowiązującego porządku prawnego i nie naruszają go więcej.

Na mocy art. 33 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu Ł. B. grzywnę w rozmiarze 30 stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na 40 zł, a oskarżonemu I. J. w rozmiarze 30 stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na 30 zł. Zważyć należy, iż w przypadku wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zasadnym jest orzeczenie obok tej kary również kary grzywny, która podlega wykonaniu i stanowi realną i jedyną odczuwalną dolegliwość dla oskarżonych.

Określając ilość stawek dziennych Sąd wziął pod rozwagę czyn przypisany sprawcom, stopień jego społecznej szkodliwości oraz stopień winy oskarżonych, kierując się wskazaniem art. 53 k.k. i uwzględniając elementy brane pod uwagę przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę fakt, że grzywna w niniejszej sprawie jest dodatkową dolegliwością obok kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszony, to orzeczona ilość 30 oscylujących w dolnych jej granicach jest optymalna.

Ustalając wysokość jednej stawki Sąd kierował się możliwościami zarobkowymi sprawców. Sytuacja majątkowa oskarżonych została opisana powyżej, zatem zastosowane stawki są racjonalne i adekwatne do aktualnej sytuacji osobistej i rodzinnej oskarżonych.

Reasumując tę część rozważań należy wskazać, że kary grzywny w takiej postaci uczynią zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd wymierzając takie kary wyraża przekonanie, iż wpłyną one na oskarżonych wychowawczo i przyczynią się do zwiększenia ich odpowiedzialności za czyny.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu I. J. na okres próby 2 lat uznając, że zastosowanie tego środka probacyjnego będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności, aby zapobiec powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Zdaniem Sądu nie zachodzi potrzeba odizolowania I. J., ponieważ postawiona prognoza wskazuje na możliwość osiągnięcia wobec niego celów kary pozbawienia wolności nie orzekając jej w bezwzględny wymiarze. Oskarżonego można poddać resocjalizacji w warunkach wolnościowych, ponieważ brak jest podstaw do przekonania, że powróci do przestępstwa. Warunkowemu zawieszeniu wykonania kary nie sprzeciwia się względ na społeczne oddziaływanie kary, gdyż nie jest on równoznaczny z wymaganiem wymierzania wyłącznie kar surowych, a ponadto nie powinien być rozważany w oderwaniu od osobowości i warunków sprawy. Sąd uznał, iż wystarczającym będzie wyznaczenie dwuletniego okresu próby, ponieważ jest to odpowiedni okres do zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego.

Nie oznacza to jednak, że sprawca pozostanie bezkarny. Przeciwnie, zdaniem Sądu, sama świadomość zagrożenia odwieszeniem wykonania kary w trzyletnim okresie próby zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Sąd zawiesił również karę pozbawienia wolności oskarżonemu Ł. B. na okres próby 3 lat. Ł. B. w przeciwieństwie do I. J. był wcześniej karany, zatem wobec niego Sąd zastosował dłuższy okres próby.

W drugim punkcie wyroku Sąd wymierzył oskarżonego S. S. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu powyższą karę pozbawienia wolności Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności wskazane w art. 53 k.k. oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę stopień winy, który w świetle rozważań na temat poczytalności sprawcy jest niewątpliwie znaczny. Ponadto, stopień społecznej szkodliwości czynu, który jest wyższy niż znikomy. Przejawia się on w negatywnej motywacji oskarżonego, który chciał osiągnąć korzyść majątkową cudzym kosztem. Ponadto, Sąd wziął pod uwagę na rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Zważyć, bowiem należy, iż oskarżony zachowaniem swoim godził w podstawowe dobro chronione prawem, jakim jest prawo własności, które chroni właściciela mienia przed ingerencją osób nieuprawnionych. W związku z powyższym kara wymierzona oskarżonemu jest właściwie wyważona i optymalna. W ocenie Sądu, jedynie kara w powyższej postaci może sprawić, że w przyszłości oskarżony będzie już przestrzegał obowiązującego porządku prawnego i więcej go nie naruszy. Wymierzona kara czyni również zadość wymaganiom prewencji ogólnej, albowiem dąży do wzbudzenia w społeczeństwie przekonania, iż brak poszanowania dla obowiązującego prawa rodzi szereg niekorzystnych konsekwencji. Wskazać w tym miejscu należy, że zdaniem Sądu wobec oskarżonego nie można postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej, a kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w istocie rzeczy nie zawiera żadnych realnych i bezpośrednich dolegliwości dla oskarżonego. Nie osiąga w związku z tym celów wychowawczych i nie wdraża do przestrzegania porządku prawnego. Przeciwnie. Taka kara jest subiektywnie oceniona przez oskarżonego jako brak kary i w konsekwencji wyrabia lub pogłębia poczucie bezkarności, przekonanie o niesprawności systemu prawnego, o istnieniu mechanizmów umożliwiających uniknięcie prawnych dolegliwości i nie powstrzymuje od kontynuowania procederu popełniania przestępstw. W takiej sytuacji prowadziłoby to do pogłębienia procesu demoralizacji i deprawacji u oskarżonego przekonanego o nieskuteczności środków ochrony prawnokarnej. Kara taka nie tylko nie niesie w sobie oczekiwanych korzyści dla sprawcy, ale przeciwnie pogłębia zmiany jego osobowości oraz kształtuje w sposób względnie trwały fałszywy system wartości. Na uzasadnienie braku pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego należy wskazać, że S. S. był już czterokrotnie karany. Zatem jego czyn nie był zachowaniem incydentalnym, czy przypadkowym. Co więcej, oskarżony już karany za przestępstwo przeciwko mieniu. We wszystkich wyrokach Sądy wymierzały S. S. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Zatem wszystkie cztery postawione wcześniej prognozy okazały się nietrafne. Oskarżony jest zatem sprawcą dogłębnie zdemoralizowanym i nie rokującym poprawy zachowania.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał solidarnie oskarżonych do naprawienia szkody poprzez zapłatę 553,80 złotych na rzecz J. H.. Na mocy art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ponieważ szkoda została bezspornie wyrządzona, a oskarżeni jej nie naprawili, to należało orzec obowiązek w punkcie 5 wyroku. Naprawienie szkody jest jednym z podstawowych celów prawa karnego, a jednocześnie uświadomi sprawcom nieopłacalność popełniania przestępstw.

Na mocy art. 73 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonych Ł. B. i I. J. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Sąd uznał, że kurator pomoże sprawcom do powrotu do życia zgodnego z prawem.

Na mocy art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze Sąd nakazał wypłacić adwokatowi M. Z. wynagrodzenie od Skarbu Państwa w kwocie 974,16 złotych, w tym podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Zgodnie z § 14 ust. 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stawka minimalna przed Sądem rejonowym w postępowaniu szczególnym wynosi 360 złotych. Natomiast

zgodnie z § 16 powołanego aktu w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20 %. Zgodnie z § 2 ust. 3 tego rozporządzenia w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ust. 1, sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Biorąc pod uwagę ilość rozpraw, na których był obecny obrońca Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 974,16 zł.

Na zasadzie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego Ł. B. na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 117,95 złotych oraz opłatę w kwocie 420 złotych. Na zasadzie art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego I. J. na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 117,95 złotych oraz zwolnił go od uiszczenia opłaty. Na wydatki oskarżonych złożyły się koszty wywiadu kuratora (74,95 zł), karty karnej (30 zł), 1/3 części ryczałtu za doręczenia (13 zł). Na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego S. S. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa. Sąd uznał, że S. S. nie jest w stanie uiścić kosztów sądowych, zwłaszcza, że została mu wymierzona kara pozbawienia wolności.

SSR Magdalena Topolska